[Malchau.]
linger, selvom situationen ved den anden ende af vandrehallen har kunnet skifte fra time til time.

Jeg skal med disse få bemærkninger på mit partis vegne anbefale begge lovforslagene til vedtagelse.

P. N. Petersen (Røjle): Det ærede medlem hr. Villemoes indledte sin ordførertale med at sige, at han skulle fatte sig meget kort. Det samme kan jeg sige. Der kan jo meget let gå inflation i ordførertalerne, når lovforslagene ligefrem hagler ned over medlemmernes pladser, som vi er vidne til det i disse dage. Ikke heller skal jeg kritisere den højtærede formand for tinget for tilrettelæggelsen af stoffet, der svulmer op over alle bredder fra den forligsgryde, der har kogt i flere døgn, hvorfor anretningen også må blive derefter. En mindre kyndig formand ville formentlig sætte alle forligsforslagene til forhandling under eet udfra den betragtning, at der er en nøje sammenhæng mellem de forskellige dele. Går kornet op, går mælken ned, er maltbyg dyr, bliver øllet billigt. Ja, det var øllet! Jeg hørte i sidste uge et citat af nogle klassiske verslinier, der — jeg beder om den højtærede formands tilladelse — lyder således:

„Hvor tindrer nu min stjerne,
hvor dølger sig min skat?
Dig søger i det fjerne
min sjæl ved dag og nat."

Denne søgen har ikke været forgæves, skatten er fundet, og denne ølskat har nu i mange øjne et mere tiltalende udseende end tidligere. Jeg har i dette høje ting gentagne gange spurgt den højtærede finansminister, om det kunne tænkes, at ministeren ville tage initiativet til at flytte hele spiritusbeskatningen til kilden, d. v. s. til ølbryggerierne, til spritfabrikkerne og vinimportørerne. Den højtærede finansminister har hele tiden været meget forstående og hver gang udtalt, at tanken havde hans sympati, men den højtærede minister har til dato desværre ikke haft noget at have den i. Jeg vil ønske den højtærede finansminister et langt liv som minister, hvis han snarest belejligt vil anskaffe den nødvendige emballage til sympatien.

Dette forhold med spiritusbeskatningen er karakteristisk for dette pinseforlig. Piller vi de enkelte dele ud af forliget, vil de som regel mishage os, men ser vi dem i sammenhæng, virker de tiltalende, fordi de er udtryk for en afvikling af de unormale forhold, som dønningerne efter sidste verdenskrig har efterladt. Derfor kan jeg efter omstændighederne anbefale de to lovforslag til gennemførelse her i det høje ting.

Steffensen: De foregående ærede ordførere har alle givet tilslutning til de to lovforslag. Desværre kan jeg ikke give den samme tilslutning. Principielt er jeg modstander af denne form for beskatning, idet jeg mener, den er uretfærdig overfor erhvervslivet. Det burde i og for sig ikke være lovgivningens opgave at prøve på under alle former at finde skatter frem og derved begunstige nogle og ramme andre dele af erhvervslivet. Resultatet bliver, at vi opsuger penge gennem skatter, og så påtager staten sig altfor mange opgaver med tilskud og lån, og det betyder i virkeligheden, at administrationen vokser kolossalt. Derfor er det min opfattelse, at det bedste selvfølgelig egentlig ville være, om vi kunne få skatten nedsat, men for at det kan ske, må den anden side af sagen også ordnes. Vi må komme væk fra disse tilskud og fra det offentliges finansiering. Jeg tror, det er det sundeste, at pengene i så stor udstrækning som muligt bliver ude i erhvervslivet. Dèr administreres de mest økonomisk, og låneforholdene er også mere naturlige, når der lånes gennem de naturlige kanaler. Som udviklingen efterhånden er svulmet op, bliver det i virkeligheden til, at det, vi udskriver mere i skatter, bliver det nødvendigt at udskrive næste år igen, fordi administrationen som flere gange nævnt faktisk er vokset så kolossalt.

Ser vi i statistiske efterretninger, viser det sig, at antallet af tjenestemænd og funktionærer er steget med 121 000 i løbet af 12 år, medens antallet af beskæftigede ved landbrug, gartneri, skovbrug og fiskerierhvervet er gået tilbage med 40 000. Som hele udviklingen er foregået, er det selvfølgelig nødvendigt at have en tjenestemandsstab og en funktionærstab. Det er lige så vel en naturlig del af produktionen, men når antallet er vokset så kolossalt, som tilfældet er her, tror jeg det er et spørgsmål, vi skal tænke alvorligt over. Vi har efterhånden fået altfor mange foranstaltninger, som det offentlige tager sig af, og hele denne udvikling, som også medfører den store stigning i forbrugsskatterne, er jeg en modstander af.

Blandt de forandringer, der er foretaget, og som fremgår af betænkningen fra folketingsudvalget, er der enkelte, men også kun enkelte ting, som jeg kan hilse med tilfredshed. I lovforslaget om forlængelse af gyldigheden af forskellige forbrugsafgifter er der en ændring med hensyn til de små